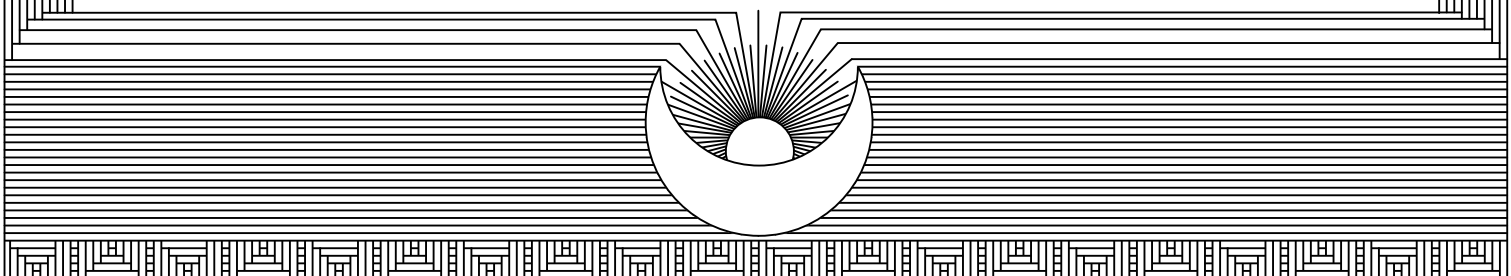
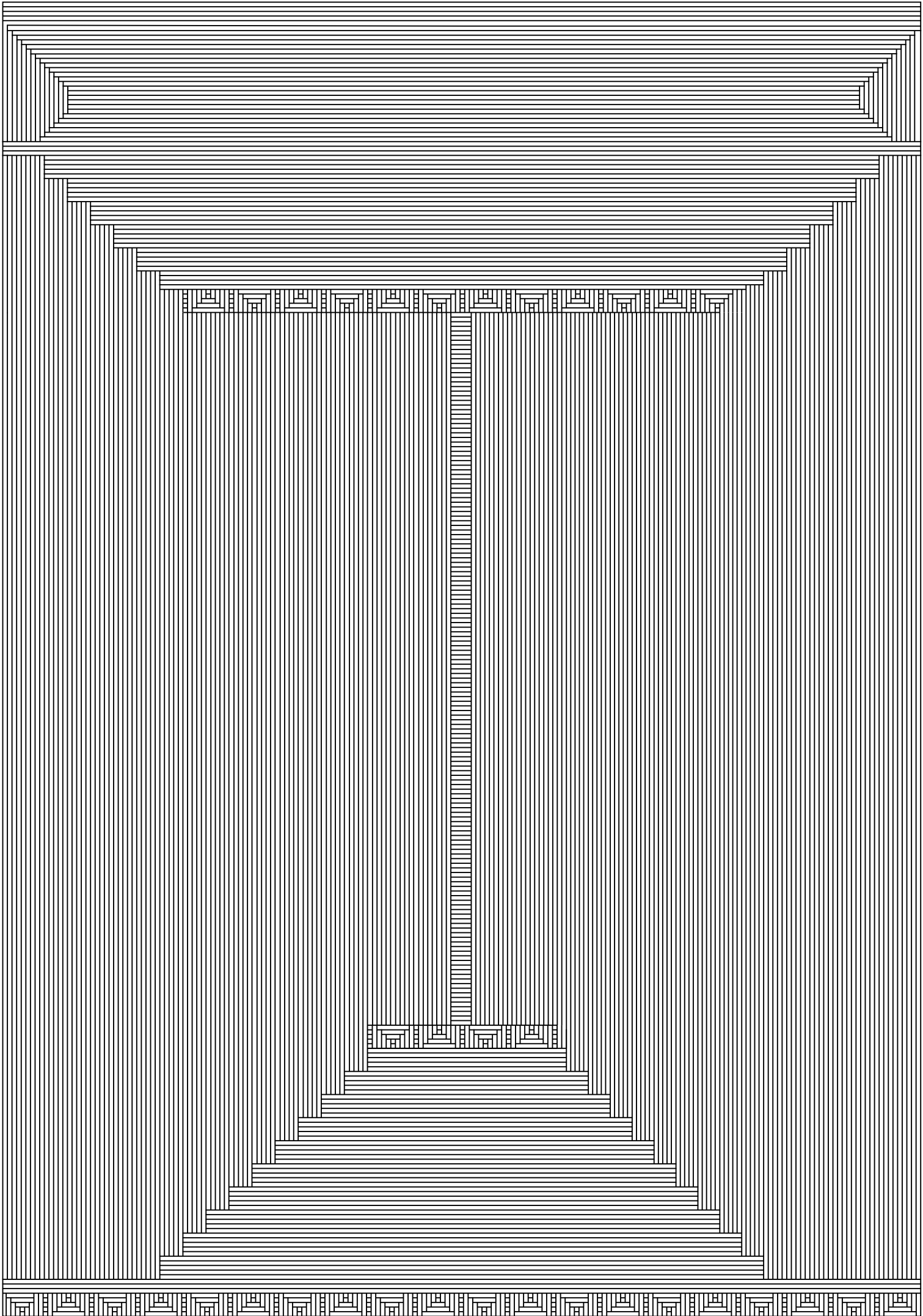

2020

JURYRAPPORT

In 2020 was alles anders, laten we dat voorop stellen. De coronapandemie sloeg toe op het moment dat vierdejaars-kunstacademiestudenten begonnen aan de laatste fase van hun eindexamenprojecten. Ineens was het onderwijs online, en werden de werkplaatsen gesloten. Alles schoof op, inclusief de eindexamenexposities. Lange tijd was onduidelijk of die überhaupt konden doorgaan; er gingen talloze mails en telefoontjes aan vooraf. Uiteindelijk kon de jury van het Steenbergen Stipendium, de prijs voor pas afgestudeerd fotografisch talent, op bezoek bij vier autonome fotografie-afdelingen van de vijf geaccrediteerde kunstacademies, om te bepalen welke studenten zouden worden genomineerd voor alweer de 23ste editie van het Steenbergen Stipendium. AKV | St. Joost in Breda, HKU in Utrecht, KABK in Den Haag en Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam slaagden erin op het laatste moment exposities uit de grond te stampen.

De Willem de Kooning Academie in Rotterdam organiseerde geen fysieke presentatie. De jury heeft deze eindexamenprojecten middels foto's en online informatie bekeken. Helaas was het beoordelen van zo'n losse presentatie lastig. Door het ontbreken van uitleg en context gingen de samenhang en de verhalen grotendeels verloren. Met wat wij konden beoordelen, belandde geen van de Willem de Kooning-studenten uiteindelijk op de shortlist van vijf. Mede omdat wij ons realiseerden dat het wél halen van die shortlist doorgaans deels wordt veroorzaakt door de kracht van een fysieke presentatie, leek het de jury daarom eerlijker richting de studenten om de Willem de Kooning Academie niet mee te nemen in de eindbeoordeling. Dat dit ontzettend spijtig was, voor ons en vooral voor de studenten, staat buiten kijf.

De jury wil haar waardering uitspreken voor de moeite die alle vijf de academies hebben genomen om ons van informatie te voorzien en te begeleiden. Ondanks de onzekerheid over de eindexamens en de exposities konden we steeds terecht met al onze vragen en verzoeken. We hebben dat als zeer prettig en professioneel ervaren.

Uiteindelijk nomineerde de jury vijf fotografiestudenten: vier van de KABK in Den Haag en één van de HKU in Utrecht. Zij werden uitgenodigd door de Steenbergen Stichting en het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam om

een gezamenlijke tentoonstelling samen te stellen met hun eindexamenwerk. Alleen – ook die tentoonstelling liet vanwege de coronacrisis op zich wachten. Pas in het najaar van 2021 waren de projecten van de 23ste editie van het Steenbergen Stipendium in het museum te zien. Het wachten werd wel beloond met een prachtige presentatie. De jury koos na het zien van de expositie en het opnieuw evalueren van de projecten één winnaar. En omdat er deze editie sprake was van een tweede uitstekende kandidaat, heeft de jury besloten ook een eervolle vermelding toe te kennen.

JURY

De jury van het Steenbergen Stipendium 2020 bestaat uit grafisch ontwerper Teun van der Heijden, schrijver, onderzoeker en tentoonstellingsmaker Alexandre Furtado Melville en fotografierecriticus Merel Bem (voorzitter).

BEVINDINGEN

Na een lange periode waarin we allemaal thuiszaten en geen kunstinstellingen konden bezoeken, kwamen de eindexamenexposities van de kunstacademies als geroepen. Wat was het heerlijk om ons weer onder te kunnen dompelen in de projecten die de fotografiestudenten ondanks de grote logistieke belemmeringen hadden bedacht en uitgevoerd. Na de eerste euforische momenten, waarin we iedereen wel wilden nomineren voor het Steenbergen Stipendium, hebben we ons herpakt en zijn we met dezelfde liefdevolle, maar kritische blik gaan kijken als de voorgaande jaren. Waarbij we wat betreft denkwijze eigenlijk niet zoveel anders hebben gedaan: ook dit jaar zochten we weer naar de mooiste verhalen, de meest doeltreffende vormen, het beste vakmanschap en de hoogste kwaliteit. Hoe vertaalde zich de fotografische blik naar ongeacht welk medium (want nog altijd wordt er onder de vlag van de fotografie ook veel ruimtelijk, sculpturaal werk gemaakt, en zelfs getekend)? En wat leverde dat op?

Een heleboel fijne projecten om in te duiken, dat ten eerste. De fotocamera is gelukkig nog altijd een middel om meer te weten te komen van de wereld of van jezelf. Sociaalmaatschappelijke thema's worden minutieus in kaart gebracht, familieverhoudingen uitgedroogd, maar ook uiteenlopende onderwerpen als stenen of drugs in de provincie komen voorbij: een feest voor de bezoeker die altijd weer behoorlijk wat opsteekt tijdens zo'n expositie.

Ook in 2020 waren er weer veel films. Dat is op zich geen nieuws, al jaren experimenteren fotografen met bewegend beeld. Het Steenbergen Stipendium beweegt ook al jaren mee met die ontwikkeling; de afgelopen edities werden regelmatig filmprojecten genomineerd. Belangrijkste uitgangspunt daarbij was vaak dat de maker over een 'fotografische blik' beschikte, wat zoveel wil zeggen als een verstilde concentratie die ten grondslag ligt aan het werk en van waaruit elke andere vorm buiten de fotografische volstrekt natuurlijk lijkt voort te komen. In principe geldt dat uitgangspunt nog steeds. Wat het alleen wel lastiger maakt, is de ontwikkeling binnen de academies en de verschillende afdelingen. Sinds twee jaar maken sommige academies geen onderscheid meer tussen fotografen en filmers: die behoren allemaal tot dezelfde afdeling. Dat heeft tot gevolg dat de jury van het Steenbergen Stipendium behalve de fotoprojecten ook korte films en minidocumentaires te zien krijgt. Dat maakt het praktisch én inhoudelijk gezien moeilijk om knopen door te hakken: waarom zou je die ene 'poëtische' documentaire niet meenemen in je beoordeling, maar een korte 'fotografische' film wel? Waar ligt precies de grens wanneer de grenzen binnen de afdeling verwateren? Of moet het Steenbergen Stipendium die grens loslaten? Het zou goed zijn om het daar eens over te hebben, het liefst met zoveel mogelijk betrokken partijen.

GENOMINEERDEN

Met extra veel genoeg na een chaotisch jaar koos de jury van het Steenbergen Stipendium vijf jonge makers. Alle vijf blinken ze uit in de nauwkeurigheid waarmee ze hun onderwerp, of dat nu heel persoonlijk is of documentair óf een mix van beide, over het voetlicht willen brengen. Deze jonge fotografen zijn zich ten volle bewust van de aantrekkingskracht van beeld en van de verschillende manieren waarop ze de kijker kunnen verleiden en hun project binnentrekken. Dat doen ze dan ook met verve.

BEBE BLANCO AGTERBERG (Nederland, 1995)

A mal tiempo, buena cara / In bad weather, a good face
Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag

In 1977 sloten linkse en rechtse partijen in Spanje het *Pacto del Ovido* ('Pact van het Vergeten'). Men wilde een streep zetten onder het fascistische tijdperk van Franco en een nieuwe, democratische samenleving starten. Het resultaat was dat de geschiedenis werd herschreven. Oude misdaden werden uitgewist. Er ontstond een alternatieve werkelijkheid. Op die periode reflecteert Bebe Blanco Agterberg in haar project *A mal tiempo, buena cara / In bad weather, a good face*. In trefzekere zwart-wit foto's, gepresenteerd in een installatie en in een boek, schetst ze een maatschappij die worstelt met een verleden dat er van de ene op de andere dag niet meer mag zijn. Hoe geef je zo'n maatschappij vorm? Welke herinneringen komen er in de plaats van de uitgewiste? En wie bepaalt welke herinneringen moeten verdwijnen en welke mogen blijven?

Op natuurlijke wijze en met kijk op verhoudingen combineert Agterberg Spaanse archieffoto's met haar eigen werk, dat afwisselend zowel een geënceneerd als een documentair, klassiek karakter heeft. Vooral in haar boek levert dat een beklemmend (en soms ook absurdistisch) beeld op van een land waar alles en iedereen constant in de gaten wordt gehouden. De politiek bespioneert de bewoners, de bewoners begluren elkaar, oude standbeelden worden omgetrokken, nieuwe symbolen bedacht – en iedereen houdt de schijn op. Dat die van boven opgelegde situatie vreemde dingen doet in de hoofden van mensen bracht Agterberg prachtig in beeld in foto's die extra contrastrijk of juist heel donker zijn, alsof ze de binnenruimte, de twijfel, de plek waar herinneringen vervagen en oplossen in de duisternis heeft willen weergeven.

NATHAN VAN EWIJK (Nederland, 1995)

A Room Within

Hogeschool voor de Kunsten, Utrecht

Van alle genomineerde werken van 2020 refereert de film van Nathan van Ewijk het meest aan de quarantaine en het eindeloze binnen zitten van het afgelopen jaar. Tegelijkertijd overstijgt *A Room Within* die thematiek; de film past in een jong oeuvre dat überhaupt al verstild en minutieus is, en gericht op het registreren van het wonderlijke binnen het alledaagse. Van Ewijk richtte de videocamera op het raam van zijn woning en het daarachter gelegen uitzicht: een huis, een boom, de lucht met wolken. Eenvoudiger wordt het bijna niet. Met een enorme focus op detail legde hij vast wat er gebeurt wanneer de dag langzaam avond wordt, wanneer het raam open staat en de wind opsteekt, wanneer er een vlieg op het glas loopt, de geluiden van buiten naar binnen sijpelen – geen wereldschokkende gebeurtenissen, maar niet te missen voor wie simpelweg observeren als zijn belangrijkste taak ziet. Van Ewijk volgt geen ingewikkelde verhaallijn, het raam is de verteller. Het lijkt of hij de kijker ook niet stuurt, alsof hij die eveneens een beetje laat meanderen, maar dat is schijn. Van Ewijk stuurt wel degelijk, zij het op een heel subtiele manier. Hij laat de opname van zijn raam en de installatie daaromheen precies samenvallen, zodat het lijkt alsof je vanuit de tentoonstellingsruimte rechtstreeks naar buiten tuurt. Ook de drie gelige bovenvensters werden op die hyperrealistische, bijna schilderkunstige manier vertaald. Het geheel is zo belicht, dat het uitzicht soms doet denken aan een tafereel van Carel Willink: balancerend op het randje van echt en surrealistisch.

Het hele kunstwerk is een trompe l'oeil, die je aan de ene kant misleidt en je aan de andere kant een soort rustgevende, meditatieve ervaring biedt, waar ook de kwaliteit van het geluid niet onbenoemd mag blijven. Het is jouw raam niet, maar dat ben je binnen een paar ogenblikken compleet vergeten. Het enige wat je wilt, is verder kijken en in slaap gesust worden door de ogenschijnlijke simpelheid van de dingen. Dat die simpelheid in werkelijkheid een krachtige constructie is, is ronduit knap.

SUZANNE SCHOLS (Nederland, 1985)

Polite Fictions – Behind the public face of diplomatic gifts
Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag

Polite Fictions is een onderzoek naar de transparantie van het internationale politieke verkeer dat, zo blijkt, natuurlijk helemaal niet transparant is. Suzanne Schols vond in het diplomatieke cadeau, de beleefde, schijnbaar onbenullige, maar o zo betekenisvolle rituele gift die wordt uitgewisseld wanneer de vertegenwoordigers van twee landen elkaar ontmoeten, het perfecte symbool voor die ogenschijnlijke openbaarheid. Toen ze in de wereld van de diplomatieke gift wilde duiken, bleek dat de Nederlandse overheid en de Europese Commissie haar geen toestemming wilden geven om de diverse voorwerpen te fotograferen. Er bestaan lijsten, er bestaan afbeeldingen – zeker, maar alles is omgeven met restricties en regels en geheimhouding. Dus wat te doen?

Schols besloot dit verhaal te vertellen op twee verschillende manieren, die gaandeweg wonderwel in elkaar grepen en elkaar versterkten. De ene manier is de feitelijke: de fotograaf functioneert als onderzoeksjournalist die nauwgezet laat zien waar je tegenaan loopt wanneer je dit onderwerp in beeld wilt brengen. Ze verzamelde elke weigering, elk negatief antwoord op de vraag of ze cadeaus mocht komen fotograferen, vaak voorzien van gewichtige stempels en handtekeningen. Ze bracht elke snipper aan informatie over diplomatieke giften bij elkaar – persfoto's (president Trump met een gepersonaliseerd T-shirt van het Braziliaanse voetbalelftal, geschonken door president Bolsonaro), catalogusafbeeldingen en lijsten met gedetailleerde omschrijvingen.

De andere manier waarop ze haar onderwerp benaderde, is de fictieve. Haar geensceneerde, filmisch uitgelichte taferelen van zorgvuldig ingepakte voorwerpen, het ene in bubbeltjesplastic, het andere in zwart vloeipapier, zijn prikkelende verbeeldingen van het behoedzame beleid omtrent diplomatieke cadeaus. Door objecten op deze spannende, verhullende manier te fotograferen weet Schols de opgewekte nieuwsgierigheid van de kijker weer een beetje te temperen; zo ingepakt en belicht doen de 'cadeaus' denken aan intrigerende sculpturen, de inhoud doet niet meer ter zake.

We waren erg onder de indruk van dit project. Niet alleen vanwege de professionaliteit waarmee het is uitgevoerd, maar ook vanwege de actualiteit ervan, die het werk voorziet van een diepere laag en misschien ook nog van een vervolg.

ASHLEIGH WILSON (Verenigd Koninkrijk, 1995)

The Road to Purgatory

Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag

Hoe verbind je je eigen, persoonlijke leven aan de roerige geschiedenis van het land waarin je opgroeide? De Noord-Ierse Ashleigh Wilson doet dat zowel beeldend als met woorden. Haar project *The Road to Purgatory* bestaat feitelijk uit drie delen: een fotografisch deel, een filmisch deel en een tekstgedeelte. Alle drie vertellen over het slepende conflict in Noord-Ierland, dat in 1998 werd 'afgesloten' met het Goedevrijdagakkoord, ondertekend door de regeringen van het Verenigd Koninkrijk en Ierland. Na die belangrijke stap in het vredesproces wilde men verder, de toekomst in. Het verleden moest worden vergeten, met als gevolg dat waarheden, mensen en verhalen verdwenen. Met *The Road to Purgatory* poogt Wilson die verloren maatschappelijke elementen weer een stem te geven en zo ruimte te bieden aan alternatieve perspectieven op het leven 'na' het conflict. De aanhalingstekens staan er, ook in Wilsons eigen teksten, niet voor niets: afgesloten is dat gewelddadige hoofdstuk natuurlijk nooit geweest, het ebt nog na in de huidige samenleving.

Wilson's fotografische gedeelte bestaat uit alledaagse jeugdfoto's uit haar persoonlijke archief, die ze combineerde met detailopnamen van het plaatselijke overheidsgebouw, symbolisch vastgelegd op gare zwart-wit filmrolletjes waarvan de houdbaarheidsdatum het jaar 1998 was. Haar korte film is een fragmentarische collage van drie kleine, particuliere geschiedenissen die samen een groter verhaal vertellen over de onmogelijkheid van het rigoureuze afsluiten van het verleden. De beelden zijn afwisselend poëtisch (het groene, regenachtige Ierse landschap, de rivier) en banaal alledaags, soms bijna inferieur (een vrouw bij een tankstation, gefilmd vanaf de achterbank; schokkerige, heimelijke beelden van een uitvaartcentrum die gemaakt lijken met een mobiele telefoon). Het geheel heeft een langzame, fotografische kwaliteit. De voice-over die alles aan elkaar praat is betoverend. De intrigerende tekst is Wilson's grote forte, en neemt misschien een nog wel belangrijker plaats in dan haar beelden.

PIPPILOTTA YERNA (Nederland, 1994)

She is the canary in the coalmine of a dying empire

Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag

Je moet het maar durven: de dood van je bloedeigen moeder in scène zetten. Niet één keer, maar meerdere keren. In haar project *She is the canary in the coalmine of a dying empire* krijgt Pippilotta Yerna het doodleuk voor elkaar. Daar ligt haar moeder: aangespoeld op de keien langs een rivier, in een vreemde houding en opengesperde ogen op de vloer van een lege kamer, op het harde beton van een binnenplaats, met een hoofdwond en gele rubberen handschoenen aan. Haar dochter zit bovenop het lichaam en legt de gruwelijke scène vast met een telelens. Wat is hier aan de hand?

Hoe bezweer je dat waar je het allerbangst voor bent? Voor Yerna is het antwoord duidelijk: met de fotocamera. Haar moeder en zij hebben een hechte en symbiotische band, zo blijkt uit haar multimedia-installatie, die prettig tactiel is en onder meer bestaat uit die macabere, absurdistische foto's, een publicatie, een app-conversatie, postkaarten en een maf soort pak met daarop een levensgrote afbeelding van haar moeder in haar ondergoed. De moeder noemde haar dochter Pippilotta; de inmiddels volwassen Pippilotta noemt haar moeder 'mamski'. 'Could it be possible to die together someday', schrijft de dochter in haar boek.

Met haar camera probeert Yerna het onafwendbare (de sterfelijkheid van haar moeder) te beheersen, misschien wel te beïnvloeden. Het leverde een project op dat sprankelt van eigenheid en originaliteit. Yerna's foto's zijn speels en ernstig tegelijkertijd. Ze getuigen van humor en lef. Bovendien voerden moeder en dochter de scènes uiterst professioneel uit. Beiden namen het knotsgekke plan om moeders dood fotografisch tot in de puntjes te ontleden bloedserieus.

Yerna's aanpak is divers. In cinematografisch opzicht doet haar werk denken aan dat van Cindy Sherman, die zichzelf steeds

STILBEGEEN STILBEGEEN

op een volledig andere manier presenteert en haar manier van fotograferen daaraan aanpast. Ook Yerna wisselt kleurenfotografie af met zwart-wit opnamen. De ene keer brengt ze de dood van haar moeder in beeld als was het een scène uit een film noir, de andere keer verwijst ze naar de geschiedenis van de beeldhouwkunst, wanneer ze zittend in een tuinstoel het 'zielloze' lichaam van haar moeder vasthoudt, de pietà gelijkend.

WINNAAR + EERVOLLE VERMELDING

De jury van het Steenbergen Stipendium heeft unaniem gekozen voor Pippilotta Yerna als winnaar van het Steenbergen Stipendium 2020.

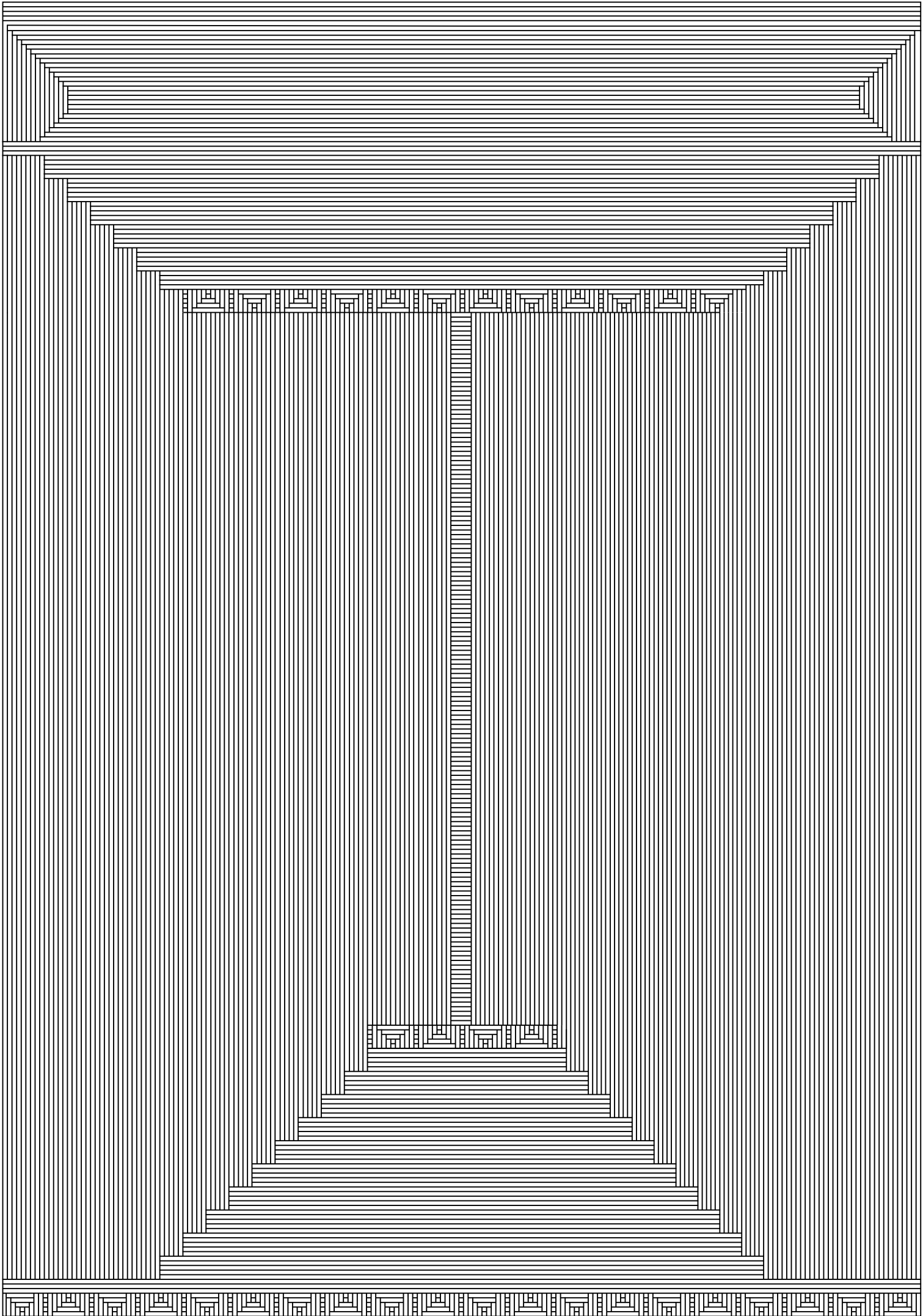
She is the canary in the coalmine of a dying empire is een geraffineerd project. In eerste instantie weet Yerna haar publiek voor zich te winnen door de vrolijk makende absurditeit van haar foto's. De premisse – de dood van je eigen moeder in scène zetten en dan ook nog verschillende keren – is zo gek, dat je er onwillekeurig om moet lachen. Bovendien serveert de fotograaf haar idee met haast sardonisch genoeg uit. Het werk is prettig luchtig en speels, en confronteert je pas in tweede instantie met een intense eerlijkheid en ernst. Hoe vanzelfsprekend het in de meeste gevallen ook is dat een dochter uiteindelijk wordt geconfronteerd met de sterfelijkheid van haar moeder, uit het werk van Yerna blijkt hoe alomvattend deze specifieke relatie tussen moeder en dochter is, en hoe groot dus de angst van de fotograaf moet zijn voor dat ene onvermijdelijke moment. Het lijkt alsof zij vervolgens de dood op een afstand probeert te houden, of hem op de een of andere manier vóór probeert te zijn, met behulp van haar camera, als een lefgozerige bezwering. Haar presentatie, die behalve uit foto's bestaat uit goed gekozen artefacten en objecten, komt volstrekt natuurlijk over. Dat haar werk daarnaast ook nog een overtuigende fotografische studie is, waarin verschillende technieken worden afgewisseld, is een regelrechte bonus. De jury ziet in Yerna een authentiek en eigenzinnig talent. Ze leverde een eindpresentatie af die tegelijkertijd amusant en dodelijk serieus is.

De eervolle vermelding is voor Nathan van Ewijk. Ook hij maakt in zijn film gebruik van magie. Wie het geduld kan opbrengen voor de traagheid en bedachtzaamheid van zijn werk – en

STENDE ROEN STIDENDEUM STENDE ROEN STIDENDEUM

dat vergt ongetwijfeld wat moeite voor wie gewend is aan een wereld van snelle Tiktok-filmpjes en de ene na de andere prikkel – komt al snel in een ander universum terecht. Als heer en meester van dat universum wist Van Ewijk de jury met minimale ingrepen te betoveren.

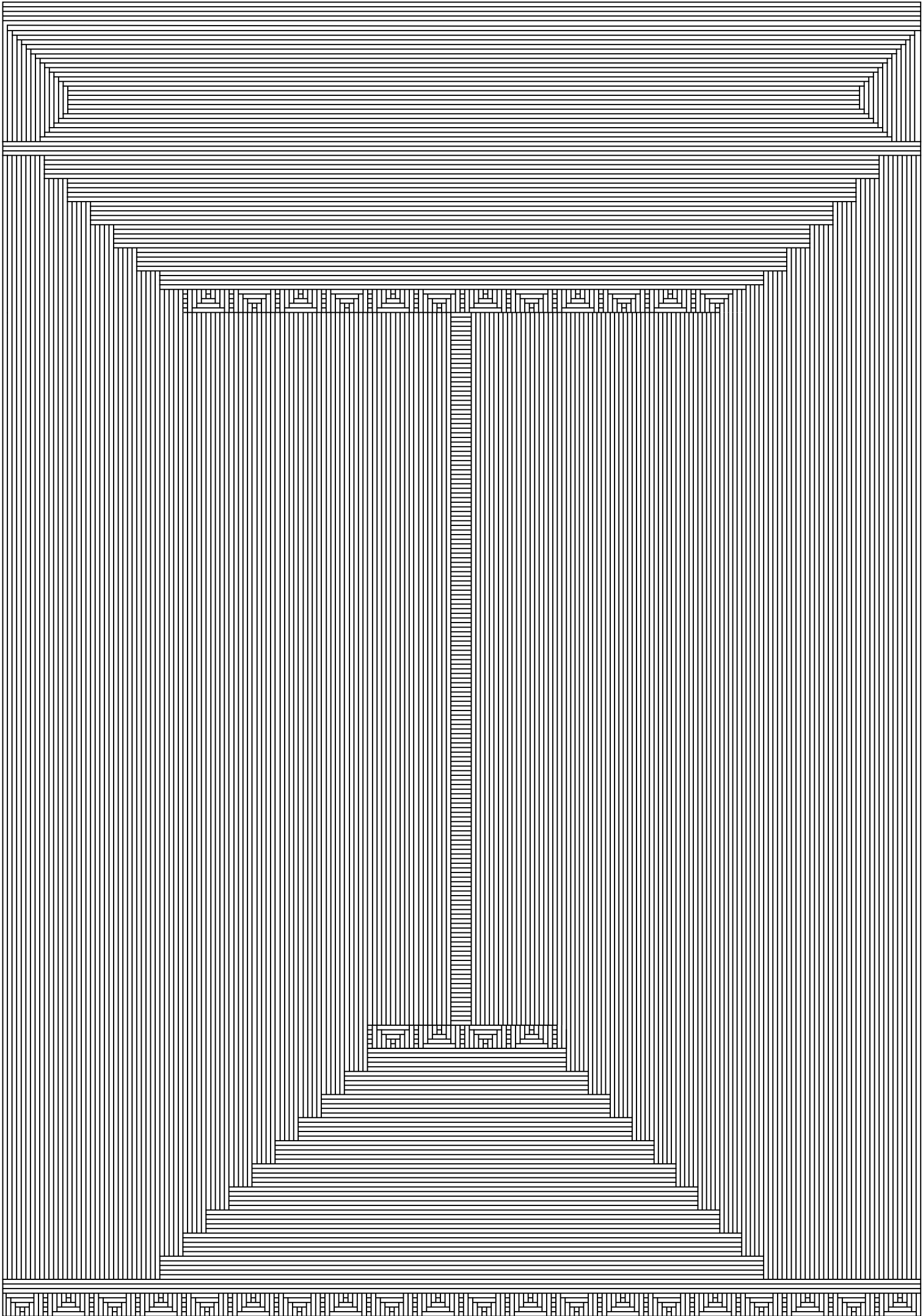
Alexandre Furtado Melville
Teun van der Heijden
Merel Bem

STENDEBOLSTENDEBOL

WINKAAS

2020	PIPPILOTTA YERNA, Den Haag	2006	CHRISTIAN VAN DER KOOY, Den Haag
	NATHAN VAN EWIJK, Utrecht		HANNAH HORSCH, Enschede
2019	VIKTOR NAUMOVSKI, Den Haag		THIJS KOELINK, Utrecht
	JESPER BOOT, Utrecht	2005	WYTSKE VAN KEULEN, Breda
2018	DANIËL SIEGERSMA, Den Haag		LINDA MARIA BIRBECK, Utrecht
2017	ELINE BENJAMINSEN, Den Haag	2004	YVONNE LACET, Utrecht
2016	KIMMO VIRTANEN, Den Haag		ELZA JO VAN REENEN, Den Haag
	KATERYNA SNIZHKO, Amsterdam	2003	MARCEL BORSTEN, Utrecht
2015	ESTHER HOVERS, Den Haag		JAAP SCHEEREN, Breda
2014	OLYA OLEINIC, Den Haag	2002	PETRA STAVAST, Breda
2013	JAYA PELUPESSY, Utrecht		HOLGER NIEHAUS, Enschede
2012	OLA LANKO, Amsterdam	2001	MYNE SOE-PEDERSEN, Amsterdam
2011	RAOUL DE LANGE, Den Haag		JUDITH VAN IJKEN, Utrecht
2010	HRAIR SARKISSIAN, Amsterdam	2000	KIM KRIJNEN, Breda
2009	JORIS JANSEN, Den Haag		HANNEKE FRANSSSEN, Breda
2008	MAGDALENA PILKO, Den Haag	1999	THOMAS SCHLIJPER, Utrecht
	WILLEM POPELIER, Den Haag	1998	ANDREA STULTIENS, Utrecht
2007	BREGJE VAN DEN BERG, Den Haag		
	MARK VINCENT HOUSTON, Amsterdam		

STEENBERGEN
STIPENDIUM

WINNAAR
WINNAAR
WINNAAR

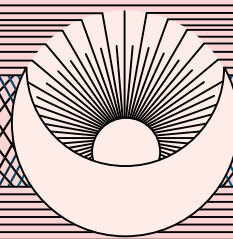
2020

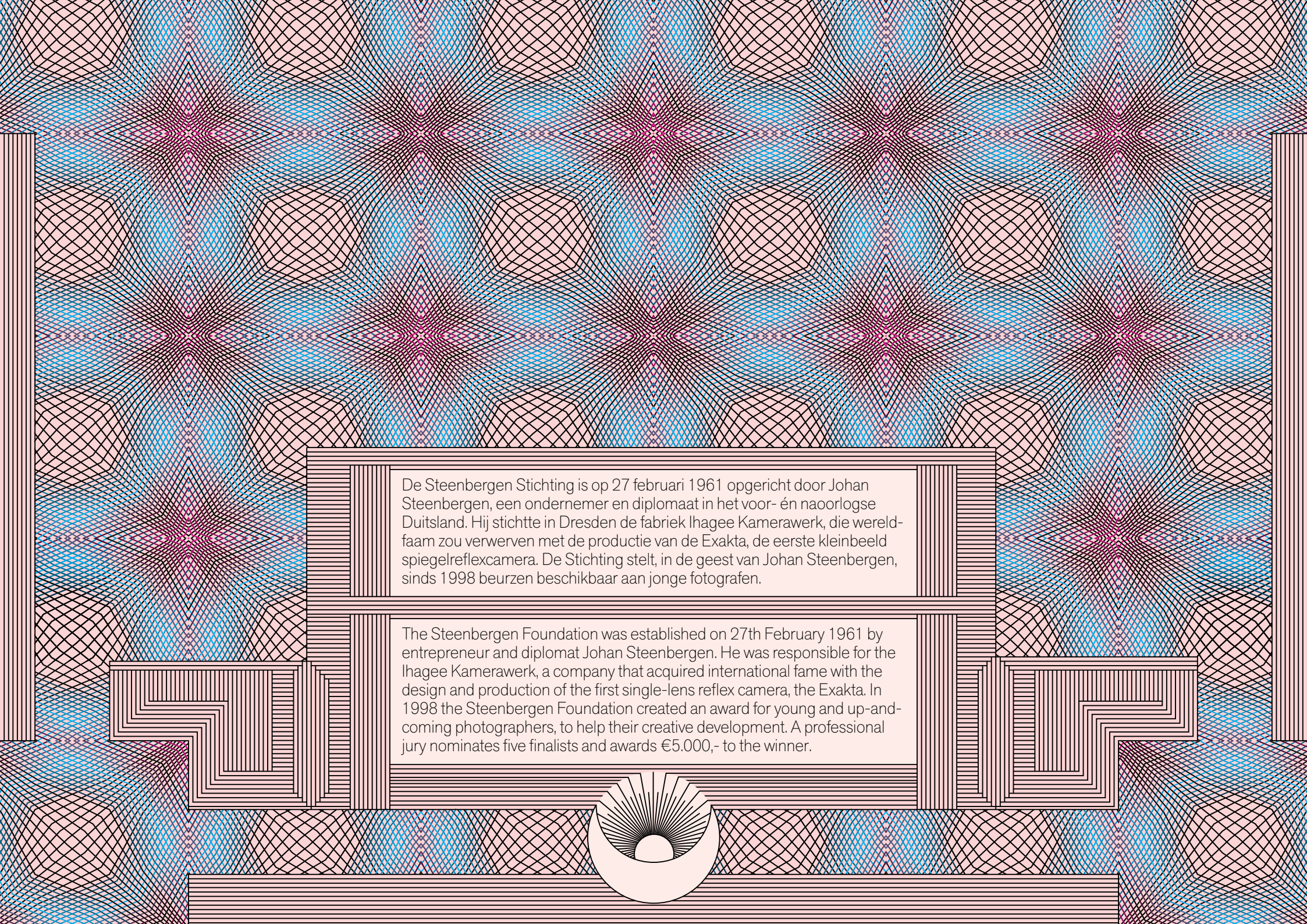
PIPPILOTTA YERNA

M.L. Meuter
Steenbergen Stichting

M. Bem
Jury-voorzitter

Het Steenbergen Stipendium heeft tot doel een aankomend fotograaf te steunen bij diens verdere ontwikkeling. De prijs, naast deze oorkonde bestaande uit een begeleidend jury-rapport en een bedrag van € 5.000,- wordt uitgereikt aan een talentvolle eindexamenkandidaat fotografie aan een Nederlandse kunstacademie.

De Steenbergen Stichting is op 27 februari 1961 opgericht door Johan Steenbergen, een ondernemer en diplomaat in het voor- én naoorlogse Duitsland. Hij stichtte in Dresden de fabriek Ihagee Kamerawerk, die wereldfaam zou verwerven met de productie van de Exakta, de eerste kleinbeeld spiegelreflexcamera. De Stichting stelt, in de geest van Johan Steenbergen, sinds 1998 beurzen beschikbaar aan jonge fotografen.

The Steenbergen Foundation was established on 27th February 1961 by entrepreneur and diplomat Johan Steenbergen. He was responsible for the Ihagee Kamerawerk, a company that acquired international fame with the design and production of the first single-lens reflex camera, the Exakta. In 1998 the Steenbergen Foundation created an award for young and up-and-coming photographers, to help their creative development. A professional jury nominates five finalists and awards €5.000,- to the winner.

STEENBERGEN
STIPENDIUM

EERVOLLE VERMELDING

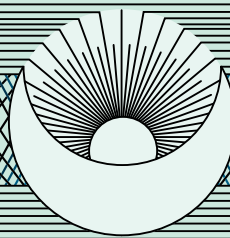
2020

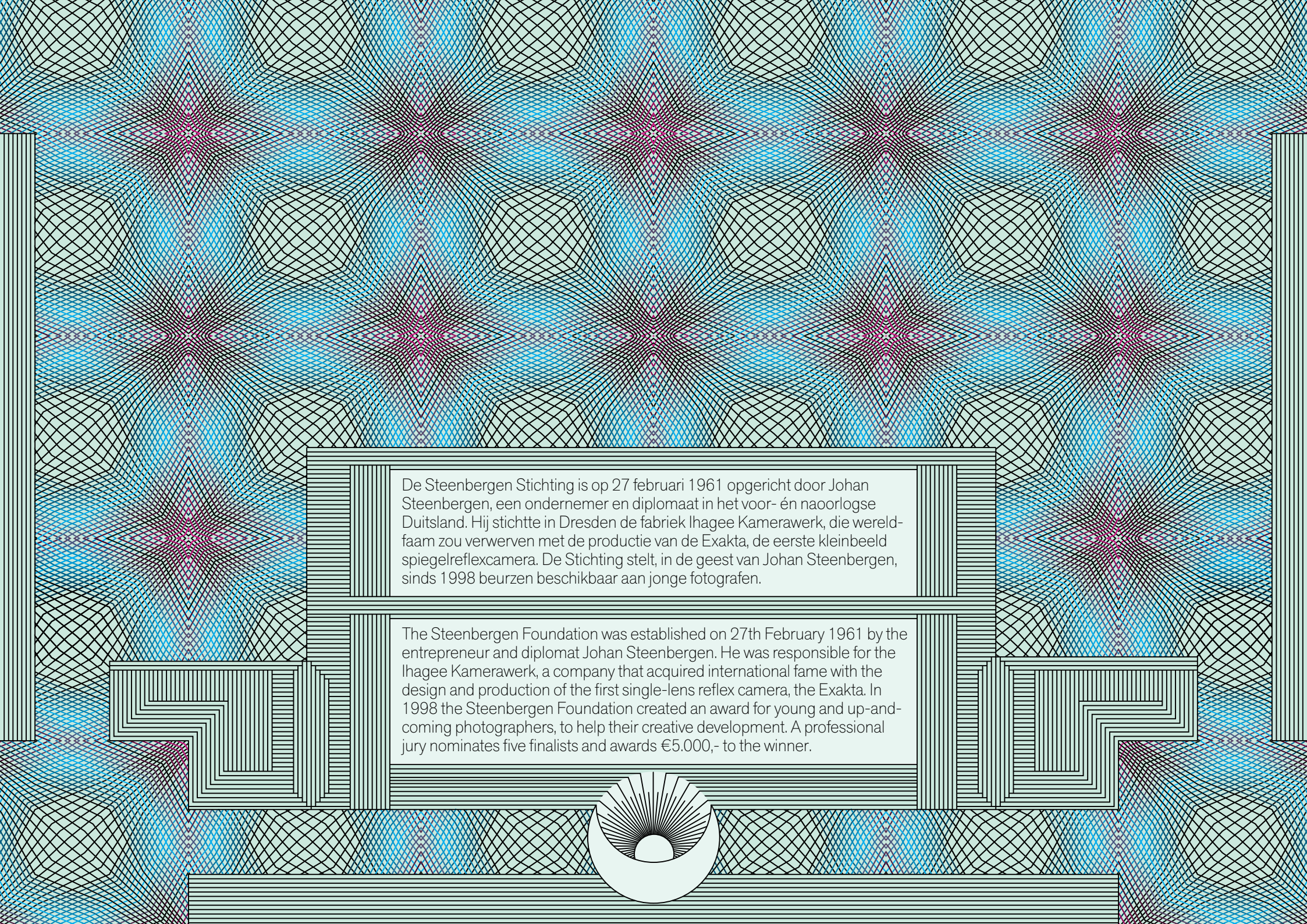
NATHAN VAN EWIJK

M.L. Meuter
Steenbergen Stichting

M. Bem
Jury-voorzitter

Het Steenbergen Stipendium heeft tot doel een aankomend fotograaf te steunen bij diens verdere ontwikkeling. De eervolle vermelding, naast deze oorkonde bestaande uit een begeleitend jury-rapport en een bedrag van € 2.000,- wordt uitgereikt aan een talentvolle eindexamenkandidaat fotografie aan een Nederlandse kunstacademie.

De Steenbergen Stichting is op 27 februari 1961 opgericht door Johan Steenbergen, een ondernemer en diplomaat in het voor- én naoorlogse Duitsland. Hij stichtte in Dresden de fabriek Ihagee Kamerawerk, die wereldfaam zou verwerven met de productie van de Exakta, de eerste kleinbeeld spiegelreflexcamera. De Stichting stelt, in de geest van Johan Steenbergen, sinds 1998 beurzen beschikbaar aan jonge fotografen.

The Steenbergen Foundation was established on 27th February 1961 by the entrepreneur and diplomat Johan Steenbergen. He was responsible for the Ihagee Kamerawerk, a company that acquired international fame with the design and production of the first single-lens reflex camera, the Exakta. In 1998 the Steenbergen Foundation created an award for young and up-and-coming photographers, to help their creative development. A professional jury nominates five finalists and awards €5.000,- to the winner.